

[Socialministeren]

der har været til drøftelse, også i lang tid før jeg udsendte det oplæg, jeg talte om før. Der er samtidig tale om en høj grad af hensyntagen til de kommunale synspunkter.

Derudover skal jeg sige, at de to ændringsforslag, der er stillet af S og SF, kan regeringen ikke støtte. Det, der slår mig, er den forskel, der er mellem synspunkterne hos de kommunale organisationer og den argumentation, socialdemokraterne bruger for de ændringsforslag, der er stillet. 75 pct. statslig refusion af udgifterne til kontanthjælp er set med mine øjne absolut ikke udtryk for en socialpolitisk indstilling til tingene, for kommunerne har mulighed for tildeling inden for dette område. Det, man siger fra kommunal side, er: ja men vi har ikke nogen mulighed for at vurdere det, medens det, man siger fra socialdemokraternes side i de ændringsforslag, man har stillet, er, at kommunerne har masser af muligheder for at vurdere det. Begrundelserne er altså forskellige fra kommunernes side og fra socialdemokratiets side.

Med hensyn til 67 års grænsen, som hr. Tinning var inde på, må jeg konstatere, at der ikke er stillet ændringsforslag for så vidt angår dette punkt. Det, der er filosofien i det, er, at en lang række mennesker har brug for nogle tilbud enten fra kommunal eller fra amtskommunal side. Det bør være således, at der er finansieringsmæssig neutralitet mellem amter og kommuner i de sager, på samme måde som vi gennemførte det, da vi ændrede finansieringsreglerne for anbringelse af børn og unge uden for hjemmet.

Jeg kan i anledning af det brev, der er sendt af Sammenslutningen af sociale Udvalg til folketinget den 20. maj, understrege, at der ikke sker nogen ændringer af beslutningskompetencen i disse sager. Derfor vil det stadig væk være sådan, at det er det primærkommunale sociale udvalg, der har kompetencen. Det er en bekymring, Sammenslutningen af sociale Udvalg giver udtryk for, og som jeg bestemt kan fastslå at der ikke er nogen grund til at have, fordi der ikke vil ske nogen ændringer i beslutningskompetencen i forbindelse med de foranstaltninger, vi taler om her.

Jeg mener, det er nødvendigt, at vi nu får denne lovgivning igennem, der hænger sammen med, at kommunerne skal have den nødvendige tid til at tilpasse sig, sætte sig ind i de ændrede finansieringsregler. Det er i høj

grad af hensyn til kommunerne, disse ting nu bør sættes i værk, så de får den fornødne tid til planlægning, hvad de ellers klager over at vi ikke tager hensyn til. Det er faktisk ud fra det hensyn, jeg har foreslået og synes, at nu må det være på tide, at vi får gennemført denne lovgivning.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Nu er der ikke nogen grund til, at socialministeren stiller sig mere naivt an, end der faktisk er dækning for hos socialministeren selv. Det er rigtigt, at jeg har kaldt dette lov-jask.

Socialministeren ved godt, at den egentlige lovgivningsproces ifølge lærebøgerne ganske vist starter andre steder, men den fuldendes dog her. Jeg synes, det er fint at give mulighed for en debat uden for tinget. Det er fint at snakke med alle hånd organisationer om, hvad man har tænkt sig, så at tingene er velforberedte. Men selv om man har en over et halvt år lang debat med alle mulige andre, kan det aldrig blive et argument for at sige, at så jasker vi det bare igennem folketinget. De, der skal bruge udvalgsarbejdet til noget, udgør tilsammen kun et mindretal, så hvorfor skulle vi lægge så megen vægt på det? Nu skynder vi os bare.

Jeg synes, det er fint med et grundigt arbejde, men det er ikke et argument for, at det skal gennemføres på fem-seks uger og oven i købet de mest travle uger i hele samlingen.

Ministeren siger, at der ikke er nogen, der har stillet ændringsforslag vedrørende 67 års grænsen. Nej, det er rigtigt. Det er dog en utrolig formalistisk betragtning. Hvis ministeren lyttede til førstebehandlingen – sådan så det i hvert fald ud – hørte hun, at vi var flere, der sagde, at det dog var det mest ... Selv vore egne ind imellem meget gode bureaukratiske hjerner – hvis det er det, det kommer an på – kunne slet ikke forestille sig en så vanvittig måde at arbejde sønder og sammen på, som var lykkedes ovre i socialministeriet.

Man siger en 67 års grænse. Så siger vi: ja men hvordan skal man finde ud af, hvad folk bruger, når de er over henholdsvis under 67 år? Det er ikke bare os. Det er også Amtsrådsforeningen. Det er også Kommunernes